

[Hilmar Baunsgaard.]

indtil nu har vist, at ingen, heller ingen i fællesmarkedet, ønsker en adskillelse i Norden. Forhandlingerne har også vist, at der er en vilje til at tilpasse udviklingen, så det nordiske samarbejde kan fastholdes. På intet område vil betydningsfulde nordiske samarbejdsmuligheder blive beskåret, fordi et eller to af de nordiske lande bliver medlem af fællesmarkedet. I Norden bør vi vel også nøgternt erkende, at de største fremskridt i vort samarbejde er opnået, når vi har været under en europæisk paraply. Et todfrit samarbejde kunne vi i 1950'erne ikke selv enes om, men da EFTA blev dannet, kunne vi pludselig. For alle de nordiske lande blev perioden efter EFTAs start i 1960 den, hvor samarbejdet i praksis udviklede sig stærkest. Det kan gå på samme måde, selv om de nordiske lande vælger forskellige aftaleformer med fællesmarkedet. Forudsætningen er først og fremmest bevarelsen af den todfri samhandel mellem EF og alle hidtidige EFTA-lande. Mulighederne for det er større, hvis Danmark og Norge bliver medlemmer sammen med England. Sverige og efterhånden også Finland og Island har i kraft af en meget stor udenrigshandel en enorm interesse i at bevare frihandelen for så stort et vareområde som muligt med så mange lande som muligt. Ud fra dette synspunkt og i erkendelsen af det nordiske samarbejdes muligheder for at fortsætte er det i det samlede Nordens interesse, at Danmark og Norge bliver medlem af fællesmarkedet.

Tilskyndelsen til at lade politiske vurderinger som de i denne tale omtalte blive afgørende for stillingtagen til dansk medlemskab af EF bliver selvsagt ikke mindre, når det samtidig er en fra alle sider erkendt kendsgerning, at Danmark vil møde større økonomiske vanskeligheder ved at stå udenfor end ved at gå ind sammen med England.

Afgørende for mig er imidlertid de politiske perspektiver. Danmark har sin plads i det europæiske samarbejde, som, hvad enten man synes om det eller ej, vil have sit centrum i fællesmarkedet, og det er på denne baggrund, det radikale venstre — med forbehold af de få medlemmer, jeg før nævnte — har den opfattelse, at det nu er på tide, at Danmark udnytter sin mulighed for at få aktiv plads i dette europæiske samarbejde.

Aksel Larsen: Det var jo gribende at høre initiativtageren til forhandlingerne om en nordisk økonomisk union, Nordeks utrættelige forkæmper, forhenværende statsminister Hilmar Baunsgaard her stå og agitere for, at Danmark skal skille sig ud fra Norden og søge samarbejde med et eller andet mystisk begreb, som man kalder Europa. Dette skulle siges.

Samtidig må jeg naturligvis takke markedsministeren, sådan som de foregående ordførere har takket markedsministeren, for den besvarelse af forespørgslen, vi fik i går. Denne besvarelse var jo såpas udflydende, intetsigende og beroligende, som man kunne vente, så den sagde jo ikke så forfærdelig meget, hvis man ikke tænkte over dens indhold og formulering. Det er heller ikke det, jeg takker for, men jeg takker for klarheden efter snart 4 måneders tågetale fra socialdemokratiets ledelse. Det fremgik ganske klart af den beretning, markedsministeren aflagde i går, at den nuværende regering og ministeren for markedsspørgsmål og udenrigsøkonomi har opnået akkurat det, regeringens og ministerens forgænger havde opnået under forhandlingerne med fællesmarkedet i forsommeren, hvilket også fremgik af notatet af 16. juli 1971. Jeg har ved en tidligere lejlighed citeret fra dette notat. Jeg skal undlade at gøre det ved denne lejlighed, men kun erindre om, at det essentielle i den tidligere markedsministers notat af 16. juli 1971 er dette, at han har fremsat nogle ønsker i Bruxelles, og at disse ikke har været diskuteret, da ingen har sagt noget til dem, hvorpå han tilføjer: fordelen ved, at jeg har sagt det, er, at senere, når de træffer andre beslutninger, så kan vi pukke på, at vi havde jo sagt, at det kunne vi ikke lide. Det er omtrent det samme, som den nuværende markedsminister langt mere ordrigt, langt mere udflydende er i stand til at berette. Dog må jeg naturligvis yde ham den retfærdighed, at ét betydeligt fremskridt har han opnået, som ikke var opnået af hans forgænger: vi får for en periode af 10 år en dansk fiskerigrænse på 12 sømil fra Thyborøn til Blåvands Huk langs den jyske vestkyst. Jeg har bare ikke forstået, at man har opnået noget som helst andet, og det er i hvert fald rart at have det som udgangspunkt. Så forstår jeg bedre den absolutte tillid, tiltro og begejstring, hvormed de tidli-